

TỪ TRÊN THÁNH GIÁ NHÌN XUỐNG

Từ trên thánh giá nhìn xuống,
Chúa Giêsu thấy những ai ?

THƯỢNG TẾ CAIPHA VÀ NHỮNG NHÀ LÃNH ĐẠO DO THÁI

Từ trên Thánh giá nhìn xuống, Chúa Giêsu thấy Thượng tế Caipha và những nhà lãnh đạo do thái giáo.

Họ đang đứng dưới chân thập giá, hả hê nhìn lên Chúa Giêsu đang bị đóng đinh, lòng hãnh diện vì đã thắng được kẻ thù nguy hiểm ấy. Bởi vậy họ lớn tiếng mỉa mai: “Xem kìa... Nó đã cứu người khác nhưng không cứu nổi bản thân. Nó nói nó là Đấng Thiên Chúa sai đến. Nhưng Thiên Chúa còn đợi gì mà chưa cứu hắn !... Ê, mi có giỏi thì xuống khỏi thập giá xem ! Khi đó thì chúng ta mới tin mi”

Chúa Giêsu nghe hết nhưng Người không đáp trả lời nào. Người chỉ cầu nguyện với

Chúa Cha: “Cha ơi, xin Cha tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm”. Nghĩa là Người biện hộ cho họ, vì quả thực họ không ý thức Người chính là Con Thiên Chúa.

Thế nhưng sở dĩ họ không ý thức điều đó là vì họ đã ngoan cố trong sự mù quáng, họ đã đóng cửa lòng đối với Thiên Chúa. Tội họ rất nặng: tội kiêu ngạo, tội

Nó đáng chết
Máu nó để trên
chúng tôi và con
cháu chúng tôi!

ngẫm mình đạo đức, tội giả hình và tội ganh ghét.

Trong đám họ có một số người biệt phái. Số biệt phái này luôn tham dự đầy đủ các lễ nghi tôn giáo. Người ta còn thường gặp họ cầu nguyện giữa đường nữa. Họ bố thí rất nhiều tiền, nhưng chỉ khi có người nhìn thấy thôi. Thực chất thì họ là những kẻ giả hình và chẳng có gì tốt hơn những người khác. Chúa Giêsu đã từng nói thẳng: “Các ông giống như những mồ mả tôi vôi. Bên ngoài thì tốt đẹp lắm, nhưng bên trong đầy những ô uế thối tha”. Chúa Giêsu đã lột mặt nạ giả hình của họ, chắc chắn họ sẽ không bao giờ tha thứ cho Người về chuyện sỉ nhục này.

Không ai cần kết án, nhưng cần lòng thương xót

Cũng có những người thuộc phái Sadốc. Họ là các tư tế. khi cử hành các lễ nghi, họ chỉ chú trọng đến bề ngoài chứ trong lòng không hề kính mến Chúa. Chúa Giêsu không để yên cho họ sống theo thói quen hình thức ấy nữa. Người dạy phải kính mến Chúa thật lòng và phải chứng tỏ lòng kính mến ấy không phải bằng những hình thức lễ nghi mà bằng chính cách sống.

Một ngày kia Chúa Giêsu vào Đền thờ Giêrusalem. Người thấy nhiều người chỉ lo các hình thức lễ nghi bề ngoài, chỉ chú ý đến lễ vật: Những kẻ bán chiên bò, chim câu... nhưng kẻ đổi tiền... Sân đền thờ vô cùng om sòm náo nhiệt. Bầu khí bát nháo ấy chẳng thuận lời cho người ta bình tâm cầu nguyện chút nào. Lòng yêu mến Chúa khiến Người nổi giận, một “con giận thánh”. Người lấy những sợi dây cột bò có sẵn đấy, quấn lại thành một sợi roi, đánh đuổi những kẻ mua bán: “Nhà Cha ta là nhà cầu nguyện. Thế mà các ngươi đã biến nó thành hang trộm cướp”. Các viên chức Đền thờ sẽ không bao giờ tha thứ cho Người về chuyện này.

Thế là Chúa Giêsu trở thành kẻ thù số một của cả nhóm biệt phái lẫn nhóm tư tế Sadốc. Người có làm bao nhiêu phép lạ họ cũng không tin. Dân chúng càng đi theo Người đông đảo thì họ càng ganh ghét. Chúa Giêsu có cố gắng bao nhiêu đi nữa để cho họ biết Người là Đấng Thiên Chúa sai đến, họ cũng bùng tai bịt mắt. Hai nhóm liên minh tìm cách thủ tiêu Người.

Tuy nhiên, làm sao mà bắt được Chúa Giêsu đây vì dân chúng ngưỡng mộ Người. Họ vừa đón rước Người vào thành Giêrusalem như rước một vị vua. Chỉ có cách bắt lén thôi. Chính lúc họ đang nghĩ cách thì Giuđa tìm đến đề nghị bán Thầy. Cuối cùng họ đã bắt được Chúa Giêsu trong Vườn Cây Dầu và điệu Người đến tòa án Thượng hội đồng Do thái giáo. Cách xử án thật lộ bịch: họ dùng hai người làm chứng gian để kết án Người, một nhân viên còn dám tát vào mặt Người, cuối cùng Thượng tế Caipha đứng lên long trọng hỏi: “Nhân danh Thiên Chúa hằng sống, Ta hỏi mi: mi có phải là Con Thiên Chúa không ?” Chúa Giêsu đáp: “Ông nói đúng”. Khi đó mọi người đều đứng dậy hô lớn: “Cần gì phải tìm nhân chứng nữa. Chính chúng

ta đã nghe nó nói. Thật là tội phạm thượng khủng khiếp. Nó đáng chết”.

Thế là bản án đã được tuyên. Chỉ còn lèo lái cho tổng trấn Philatô – người đại diện đế quốc Rôma và là kẻ nắm thực quyền – chuẩn y bản án ấy thôi. Và Philatô, vì hèn nhát, đã để mặc cho họ đem Chúa Giêsu đi đóng đinh.

Từ trên Thánh Giá nhìn xuống, Chúa Giêsu cũng nhìn thấy tôi.

1. Tôi có phần nào giống những người biệt phái giả hình không: nhìn bề ngoài thì xem ra tôi đạo đức lắm: dự lễ đầy đủ, rước lễ đều đặn, xưng tội thường xuyên... Nhưng trong lòng, tôi làm những việc ấy chỉ vì bị lôi cuốn

theo đám đông, vì sợ cha mẹ rầy la, vì muốn cho người khác thấy... Lòng tôi không kính mến Chúa ?

2. Tôi có sống như một kitô hữu thực thụ, không phải chỉ ngày Chúa Nhật mà là mọi nơi mọi lúc không? Tôi chỉ lo chu toàn những nghĩa vụ tôn giáo bề ngoài mà thôi, hay là biết phản ứng như một kitô hữu có đức tin trước mọi tình huống như ở nhà, ở trường, khi làm việc, lúc giao tiếp với bạn bè? Tôi có biết luôn tự nhắc mình: “Nếu Chúa Giêsu ở vào hoàn cảnh của tôi thì Người sẽ làm gì” không?

3. Có khi nào tôi ganh ghét những người khá hơn tôi không? Có khi nào tôi tìm cách hạ người ta xuống, bởi vì người ta khen họ hơn tôi, bởi vì thành công của họ làm tôi khó chịu?